

[Else-Morete Ross.]

med at anbefale lovforslaget og tilsige det mit partis velvillige behandling.

Erik A. Jensen: Da vor designerede ordfører for justitsministerielle anliggender, det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen, på grund af rejse er forhindret i at være til stede ved det høje tings behandling af forslag til lov om personnavne, skal jeg på mit partis vegne tilsige vor velvillige behandling af det foreliggende lovforslag.

Vi havde gerne set, at de i 1952 i Danmark og i 1956 i Norge og Sverige nedsatte udvalg var nået frem til et resultat af deres anstrengelser, som havde givet mulighed for en fælles nordisk lovgivning på dette område. Det skal i øvrigt blive interessant at se, om det under Nordisk Råds møde bliver belyst, hvor langt man er nået frem på det omtalte felt i de øvrige nordiske lande. Det er et af de områder, hvor nordisk ensartethed af kulturelle og andre grunde må siges at være af største vigtighed og betydning, selv om vi må nøjes med ensartethed i det rent principielle.

Vi hilser med glæde, at det fremsatte lovforslag tilsigter en væsentlig forenkling. Der tilstræbes en samling af regler og bestemmelser, som hidtil har været ret spredt. Navnlig er vi tilfredse med, at det fremover vil muliggøre en rationalisering af ekspeditionen af navnesager.

Det socialistiske folkeparti vil tilsige fortsat god behandling af lovforslaget.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg vil gerne takke samtlige ærede ordførere for venlig modtagelse af dette lovforslag.

Det ærede medlem fru Astrid Skjoldbo nævnte et specielt spørgsmål om pige- og drengenavne. Det er klart, at vi kan se på problemet under den udvalgsbehandling, der forestår.

Det ærede medlem hr. Vagn Bro dvælede lidt ved spørgsmålet om de nordiske aspekter og mindede mig om, at jeg var kommet i visse vanskeligheder på dette felt. I den anledning vil jeg gerne sige, at det må ingenlunde opfattes, som om jeg under nogen form er en modstander af nordisk lovsamarbejde, men jeg vil gerne erindre om, at det danske udvalg med hensyn til navnesager blev nedsat i 1952, og først i 1956 blev tilsvarende udvalg nedsat i Norge og Sverige,

medens Island og Finland, vel af forståelige grunde, helt har holdt sig uden for et samarbejde på dette område. Hvis der skulle være en trang til en forhandling på internordisk basis uanset det samarbejde, der er sket mellem de sagkyndige udvalg, vil der også, som det ærede medlem hr. Erik A. Jensen nævnte, være rig anledning til at rejse spørgsmålet under Nordisk Råds møde her i København i næste måned.

Jeg vil gerne i denne forbindelse understrege, at jeg var meget glad for at høre, at samtlige ordførere i realiteten tiltrådte de principper, der er nedlagt i lovforslaget, medens den modstand, jeg mødte imod det under forhandlingerne i Helsingfors, hvor vi drøftede spørgsmålet — en modstand, der navnlig kom frem fra norsk, men også fra finsk og svensk side — vendte sig imod principperne. Jeg havde faktisk troet — eller jeg havde frygtet, må jeg vel hellere sige — at der også i folketinget skulle være uvilje mod de principper, der er nedlagt i lovforslaget, men jeg konstaterede med glæde, at det er der ikke. De spørgsmål, der er rejst til mig af de ærede ordførere, er ikke anderledes, end at vi må kunne tale os til rette i udvalget.

Jeg er naturligvis enig med det ærede medlem hr. Vagn Bro i, at vi må følge udviklingen i Norge og Sverige, men jeg vil også gerne føje til, at jeg ikke på noget tidspunkt har lagt skjul på over for mine kolleger i Norge og Sverige, at vi var længere fremme med arbejdet med denne lovgivning, end man var i Norge og Sverige, og at det var hensigten at fremsætte forslag i dette folketingsår. Det kan ikke være kommet som nogen overraskelse, men det er altså mit indtryk, at debatten om forslaget principper — jeg vil gerne bruge det udtryk for ikke at blive misforstået — vil være mere dybtgående i Norge, Sverige og Finland, end den vil blive herhjemme, hvor vi altså i princippet er enige.

Det ærede medlem hr. Vagn Bro sagde, at det var meget vigtigt at få en nordisk retsenhed på dette område. Ja, det er naturligvis en smagssag, på hvilke områder man anser det for særlig vigtigt at få nordisk retsenhed. Jeg anser det også for at være af betydning her, men jeg ville være i stand til at nævne områder, hvor jeg ville finde det endnu heldigere.